

den højtærede Udenrigsminister; han er i den Henseende heldigere end den højtærede Indenrigsminister, der, som vi forleden hørte, har et Navn, som selv vor højtærede Formand har vanskeligt ved at udtale. Navnet Scavenius kende vi og hvert eneste Menneske i Landet, som har mindste politiske Interesse. Jeg vil ikke sige, at Navnet klinger kønt i Venstremænds Øren, tværtimod, det vækker bitre Minder. Lad os imidlertid haabe for den højtærede Udenrigsminister, at han maa høre til de Undtagelser, som bekræfte Regelen, saaledes at det gamle Ord: Æblet falder ikke langt fra Stammen, ikke i dette Tilfælde skal finde Bekræftelse.

Medens den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Handelsminister ere ubeskrevne Blade, kan det samme ikke siges om den højtærede Kultusminister. Han stod i 90'erne paa de Moderates højre Fløj og var ivrig for Overenskomst med Landstinget og for Forliget, og han stemte for dette. Begge Dele betyde Folketingets Ydmygelse, sige de Radikale i Indledningen til Odenseprogrammet. Der har hidtil fra et radikalt Synspunkt været befæstet et dybt og uoverstigeligt Svælg mellem de Radikale og dem, som have stemt for Forliget i 1894. Nu spørger jeg: Har den højtærede Kultusminister omvendt sig, har han afsvoret sine gamle Anskuelser og har han gjort Bod, eller har det radikale Parti ændret sin Opfattelse? Det sidste skulde for saa vidt glæde mig, thi fordi man for 15 Aar siden har været Modstandere og har set forskelligt paa de Sager, som da forelaa, kan man meget godt være enig om Spørgsmaal, som senere komme til at foreligge, og ud fra denne Enighed arbejde paa disse Spørgsmaals Løsning. Det er det, Venstrereformpartiet og det forhandlende Venstre have gjort ved Gennemførelsen f. Eks. af Loven om almindelig kommunal Valgret, Toldloven og flere andre Love, men dette Samarbejde har man jo fra radikal Side stærkt bebrejdet Venstrereformpartiet. Nu maa dette formentlig Høre op.

Det vækker lidt Overraskelse, at det netop blev den højtærede Forsvarsminister, der blev sat paa denne Plads i et radikalt Ministerium. Det er kedeligt, at den højtærede Forsvarsminister ikke kan være til Stede, det vilde ellers have haft sin Interesse at faa at vide, hvorledes det hænger sammen med den højtærede Ministers Afstemning med Hensyn til Forsvarslovene i Foraaret, hvorledes det hænger sammen, at han den Gang undlod at

stemme for de Radikales Forslag. Det blev bagefter i radikale Blade fremstillet som en Tilfældighed; selvfølgelig vilde han have stemt sammen med sine Partifæller. Efter hvad der senere er passeret, var det maaske ikke saa tilfældigt endda; det havde været rart at faa en autentisk Forklaring over dette Forhold af den højtærede Forsvarsminister. Den højtærede Forsvarsminister anses for at være en endogsaa meget forsvarsvenlig Mand. Om jeg husker ret, har han endogsaa udtalt, at vi maatte have et Forsvar saa stærkt, at det i Farens Stund kan blive virksomt og nyttigt, og saa stærkt, at det i 9 af 10 Tilfælde kan afslaa en Neutralitetskrænkelse. Det forekommer mig derfor, at han som Forsvarsminister ikke rigtig passer ind i Ensemblet; saadanne Udtalelser staa i alt Fald ikke godt til de Udtalelser, som den højtærede Konseilspræsident for 14 Dage siden fremsatte. Men maaske skulle Signalerne nu forandres, adskilligt kunde tyde derpaa og det vilde for saa vidt glæde mig. Hvis det virkelig er Meningen, at man fra radikal Side nu bøjer sig for de Forsvarslove, som ere vedtagne, og loyalt gennemfører dem, vil det selvfølgelig glæde alle dem, som have stemt for disse Love, og saa overtræffer det radikale Ministerium i høj Grad vore Forventninger, thi det var virkelig ikke et saadant Standpunkt, vi kunde vente os. Det er jo atter og atter under Forhandlingerne fra radikal Side fremholdt, at den Ordning, vi nu fik, var elendig og en Fare for Landet o. s. v. Ja, endogsaa saa sent som den 20. Oktober i Aar udtalte den ærede Konseilspræsident, at „den Forsvarsordning, vi nu faa, er ikke en Smule bedre end den, vi have. De ere begge to lige daarlige“. Udfra de Anskuelser kunde man egentlig ikke vente, at de Radikale, naar de fik Magten, vilde skynde sig at føre Lovene ud i Livet, tværtimod maatte man vente, at de vilde søge at faa dem kuldcastede og ændrede.

Den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen af Finanslovforslaget, at Ministeriet indser, at et Forsøg paa nu at gennemføre finansielle Ændringer i demilitære Love vilde være en ørkesløs Demonstration, da saadanne Ændringer ikke paa det nuværende Tidspunkt kunde ventes vedtagne af dette høje Tings Flertal saa lidt som af Landstinget. Naar man lægger Eftertryk paa det „nuværende Tidspunkt“, er Finansministerens Bemærkning fuldstændig rigtig, det kan ikke ventes, at det nuværende Folketing og det nuværende Landsting skulle ændre disse Love. Men